

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Lidl Česká republika v.o.s.**, IČO: 26178541,
se sídlem Praha 5, Nárožní 1359/11,
zastoupený JUDr. Petrou Mirovskou, advokátkou
se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24

proti

žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2014
č.j. ČOI 84658/14/O100/1000/13/14/Hl/Št

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 29.8.2014 č.j. ČOI 84658/14/O100/1000/13/14/Hl/Št a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. město Praha ze dne 3.7.2017 č.j. 12/1059/13/34 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Petry Mirovské.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 3. 7. 2014. č. j. 12/1059/13/34, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč za porušení § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOS“), jehož se žalobce dopustil tím, že u jím prodáváného výrobku „ČLUN RUBBER DINGHY-PACIFIC 200“ neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné daný člun nafouknout, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný označil za nedůvodné odvolací námitky žalobce, neboť dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. Žalovaný též neshledal v předchozím řízení žádnou procesní vadu mající dopad na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný odmítl odvolací námitku, že sankce mu byla uložena za jiný skutek, než pro který bylo zahájeno správní řízení. Poukázal na to, že totožnost skutku je dle soudní judikatury zachována, je-li alespoň částečně zachována totožnost jednání nebo totožnost následku. Totožná tak musí být především podstata skutku. Následek jednání žalobce při vymezení skutku jak v příkazu ze dne 18. 2. 2014. č. j. 12/1059/ 13/P/34, jehož doručením bylo zahájeno správní řízení, tak v prvostupňovém rozhodnutí spočíval v tom, že spotřebitel nevěděl, jaký druh nafukovací pumpy si má pořídit, čímž se pro něj uvedený výrobek mohl stát nepoužitelným. Totožnost následku tedy byla dána. Zachována byla i totožnost jednání, pro které bylo správní řízení zahájeno. To bylo definováno jako neinformování spotřebitele o typu použitého ventilu podle čl. 10 ČSN EN 6185-1. Žalovaný při svém prvním posuzování věci shledal, že odkaz na technickou normu není přílehlavý, neboť čl. 10 dané normy nesměruje k tomu uvádět údaj o typu použitého ventilu, ale k tomu, aby bylo možné člun nafouknout pomocí nějaké na trhu dostupné pumpy. Žalovaný však setrval na názoru, že byl porušen § 9 odst. 1 ZOS, protože nedošlo ke splnění povinnosti informovat spotřebitele řádně o vlastnostech prodáváného výrobku, neboť informace, jak lze člun nafouknout, je pro spotřebitele velmi podstatná; její neuvedení může spotřebiteli způsobit problémy při nakupování vhodné pumpy. Tuto povinnost lze nicméně splnit i jinými způsoby než uvedením typu použitého ventilu. Došlo tedy k úpravě vymezení jednání, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti, podstata jednání však zůstala stejná - žalobce neuvedl informaci podstatnou pro zakoupení vhodného typu pumpy s ohledem na použitý typ ventilu. Totožnost skutku tak byla zachována.
3. Názor žalovaného, že je třeba popis skutku upravit, byl pro správní orgán prvního stupně závazný. K porušení práva na spravedlivý proces nedošlo, proti rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo možné se odvolat, o čemž byl žalobce řádně poučen a tohoto práva také využil. Dvouinstančnost správního řízení tedy zůstala zachována.
4. K námitce nesprávného právního posouzení věci žalovaný uvedl, že způsob, jakým je možné člun nafouknout, je důležitou vlastností výrobku. Bez informace o způsobu nafouknutí výrobku spotřebitel neví, jaký prostředek má k nafouknutí člunu použít, proto

je nutné takovou informaci spotřebiteli sdělit. Jedná se o vlastnost neboli rys či znak výrobku. Vlastnost je také možné chápat jako něco, co věc určuje a odlišuje ji od věci jiných. Způsob nafouknutí (resp. typ použitého ventilu či typ pumpy, kterou lze k nafouknutí použít) je tedy možné považovat za vlastnost výrobku. Pro spotřebitele se jedná o zásadní informaci, bez které může být daný výrobek až nepoužitelný, neboť spotřebitel neví, jakou pumpu si má k zakoupenému výrobku pořídit. Žalobce nikde neuvedl, že člun je vybaven ventily, které lze nafouknout pomocí jakékoli pumpy prodávané v České republice. Spotřebitel toto neví, a tak bude při výběru pumpy váhat, která pumpa je na daný výrobek vhodná. Porušení § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS bylo tedy dle žalovaného jednoznačně prokázáno.

5. Prvostupňové rozhodnutí bylo podepsáno zaměstnankyní pověřenou zastupováním oprávněné úřední osoby (ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy Ing. J. Š.) v době její nepřítomnosti Mgr. M. S.). Proto je u jejího podpisu doložka „v. z.“, tedy „v zastoupení“. Žalovaný má za to, že uvedené nemůže způsobovat nezákonnost rozhodnutí, přičemž v tomto směru citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2013. č. j. 7 As 31/2013-49.
6. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán prvního stupně se zabýval všemi kritérii pro určení sankce stanovenými v § 24b odst. 2 ZOS, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za kterých byl spáchán. Tato kritéria také vyhodnotil, tedy uvedl, zda je hodnotí ve prospěch žalobce či v jeho neprospěch nebo ani v jeho prospěch ani v jeho neprospěch. Respektoval tak závazný názor odvolacího orgánu a nedostatek spočívající v neuvedení vyhodnocení kritérií pro určení výše sankce napravit. Ke způsobu spáchání správního deliktu uvedl, že se nejedná o kritérium zohlednitelné a podstatné ve smyslu úvah o tom, zda byl správní delikt spáchán konáním nebo opomenutím, tedy nikoli, že by se celkově jednalo o nezohlednitelné a nepodstatné kritérium. Způsob spáchání nebyl hodnocen ani ve prospěch ani v neprospěch žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně kritériem způsobu spáchání správního deliktu zabýval, neshledal však žádnou skutečnost, kterou by mohl zhodnotit jako polehčující či přitěžující okolnost. Odpovědnost za daný správní delikt je odpovědností objektivní, kdy není třeba zkoumat zavinění, k naplnění skutkové podstaty správního deliktu může dojít i zcela nezaviněně. Případný prokázaný úmysl by se výrazně projevil ve výši pokuty v neprospěch pachatele. V řešeném případě úmysl prokázán nebyl. Správní delikt byl spáchán způsobem typickým pro daný správní delikt, proto nezbývalo než jej nehodnotit ani ve prospěch ani v neprospěch žalobce. V čem spočíval způsob spáchání daného správního deliktu, je dostatečně jasně vymezeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí i v jeho odůvodnění. Nelze tak souhlasit s žalobcem, že v rozhodnutí nebylo stanoveno, jak měl správní delikt spáchat. K následku správního deliktu správní orgán prvního stupně uvedl, že spotřebitel nevěděl, jaký druh nafukovací pumpy si má k zakoupenému výrobku opatřit, čímž se pro něj mohl stát zakoupený výrobek zcela nepoužitelným. Daný následek však nehodnotil ani ve prospěch ani v neprospěch žalobce, neboť se jedná o běžný následek správního deliktu. K tomuto kritériu tedy správní orgán prvního stupně jasně uvedl, jak ho zohlednil a proč tak učinil. Žalovaný k tomu poznamenal, že vyhodnotit v neprospěch či ve prospěch účastníka řízení je možné pouze takové skutečnosti, které daný správní delikt individualizují a odlišují jej od jiných;

zároveň nelze takovým způsobem vyhodnotit skutečnosti, které jsou již zahrnuty ve skutkové podstatě správního deliktu. Dalším možným způsobem hodnocení kritérií podle 24b odst. 2 ZOS je tak jejich nezohlednění ani ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení. Co se týče okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako výrazně polehčující okolnost skutečnost, že ze strany žalobce došlo k odstranění nedostatků. Naopak jako středně přítěžující okolnost byla zohledněna cena výrobku (449,- Kč) a počet již prodaných výrobků (1387 kusů). Mírně v neprospěch žalobce pak bylo hodnoceno, že se již v minulosti dopustil porušení zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán prvního stupně v tomto odkázal na konkrétní správní řízení, ze kterých tak vyplývá, přičemž kromě spisových značek těchto řízení uvedl i to, pro porušení jakých právních povinností byla tato řízení vedena. Žalovaný dodal, že si je vědom toho, že se jednalo o odlišné správní delikty, souvislost s daným případem a důvod pro hodnocení dané skutečnosti jako méně přítěžující pak spatřuje v tom, že žalobce zjevně nevěnuje dostatečnou pozornost dodržování svých povinností vyplývajících ze ZOS. Ze skutečnosti, zda v minulosti došlo k porušení nějaké právní povinnosti vyplývající ze ZOS, lze nepochybně dovodit, jaký je vztah žalobce k dodržování právních povinností. Pokud by se žalobce v minulosti dopustil správního deliktu shodného s nyní řešeným, byla by taková skutečnost hodnocena v neprospěch žalobce výrazněji, neboť by bylo patrné, že se z uložené sankce dostatečně nepoučil a nepřijal taková opatření, aby zabránil dalšímu páchání daného správního deliktu. Žalovaný uzavřel, že považuje uloženou pokutu za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní a preventivní účinky.

7. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je dle přesvědčení žalobce nezákonné, neboť jím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí navzdory tomu, že trpělo takovými vadami, že jej nebylo možno potvrdit. Napadené rozhodnutí rovněž trpí vadami řízení pro nepřezkoumatelnost, neboť skutkový stav, který žalovaný vzal za základ rozhodnutí, sám předurčil, a tedy skutkový stav není a ani nemohl být správně zjištěn, a dále toleruje podstatné porušení ustanovení o správním řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
8. V obsáhlé žalobě čítající celkem 29 stran textu uplatnil žalobce tyto námitky:
9. Byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, jejíž podstatnou je to, že účastníkovi řízení zůstane zachována reálná možnost brojit proti skutkovým a právním zjištěním správního orgánu odvoláním. Porušení této zásady žalobce spatřuje v postupu žalovaného, jenž z pozice odvolacího orgánu nařídil správnímu orgánu I. stupně, jak má postupovat (bez vyslovení závazného právního názoru). Stejný efekt jako „konzultace“ s odvolacím orgánem, která je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) rovněž porušením zásady dvojinstančnosti, má i „instrukce“ odvolacího orgánu vybočující z oprávnění, resp. povinnosti odvolacího orgánu vyslovit (závazný) právní názor. „*Doporučení změnit popis skutku*“ ve skutečnosti nebude správním orgánem I. stupně vnímáno jako možnost, ale jako příkaz. Udělení instrukce, že je třeba upravit popis skutku, rozhodně není vyslovením právního názoru. Řízení bylo zahájeno (a jemu předcházející kontrola byla provedena) ohledně nepodání informace o parametrech ventilu

člunu, ale posléze na pokyn žalovaného bylo řízení vedeno ohledně skutku spočívajícího v nepodání informace o pumpě vhodné k nafouknutí člunu. K pochybnostem o zákonnosti přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. k závěru o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení ze strany žalovaného přispívá dle žalobce i skutečnost, že v posuzované věci není zřejmé, kdo byl oprávněnou úřední osobou dle § 15 odst. 2 správního řádu.

10. Žalobci vytýkané deliktní jednání sice obě instance hodnotí jako porušení informační povinnosti dle § 9 odst. 1 ZOS, ale sankci mu ukládají s odvoláním na § 24 odst. 7 písm. c), vztahující se na případy správního deliktu spočívajícího v porušení zákazu diskriminace ve smyslu § 6 ZOS, zatímco na správní delikt spočívající v porušení informační povinnosti ve smyslu § 9 odst. 1 ZOS dopadá § 24 odst. 7 písm. d) ZOS. Přestože by se mohlo na první pohled zdát, že není podstatné, zda se jedná o delikt spočívající v diskriminaci nebo o delikt spočívající v porušení informační povinnosti, není tomu tak. Škála škodlivých jednání, počínající skutky spadajícími pod první větu § 9 odst. 1 a jdoucí po diskriminační jednání podle § 6 ZOS, je ohromná. I od pozice v této škále se zajisté odvíjí úvahy o postihu a jeho intenzitě, výměře sankce. Z toho také vyplývá, že vadná kvalifikace skutku vylučuje správné uvažování o sankci vůbec a o její případné výměře.
11. Žalovaný přezkoumával jiné rozhodnutí, než proti jakému směřovalo jeho odvolání, když uvedl, že odvolání směřovalo proti „rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy“. Takové rozhodnutí žalobci nikdy nebylo doručeno.
12. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá požadavku jasnosti, přesnosti, srozumitelnosti a určitosti výroku rozhodnutí, což má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně pomíjí skutečnost, že § 9 odst. 1 ZOS obsahuje více různých požadavků, jimž pak odpovídají různé skutkové podstaty nepochybně s různými konotacemi pro další postupy a úvahy správního orgánu. Z uvedeného navíc plyne, že žalobce ani nemohl náležitě vést svou obranu, když ještě není výrokovou částí rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezen jasný rámec skutku tak, aby byl podřaditelný nejen pod § 9 odst. 1 ZOS jako celek, popř. pod § 6 ZOS, ale pod konkrétní skutkovou podstatu, a aby byl nezaměnitelně určen. Řádná konkretizace, resp. identifikace skutku vč. naprosté individualizace místní a časové, je přitom nezbytnou náležitostí výroku každého správního rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu na úseku správního trestání. V případech správního trestání je kladen poměrně velký důraz na přesnost výroku, a tedy i na vymezení sankcionovaného deliktu. Žalobce v tomto směru odkázal na závěr rozšířeného senátu NSS obsažené v rozsudku ze dne 15.1.2008, sp. zn. 2 As 34/2006, podle něhož „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“. V důsledku nedostatečné identifikace skutku ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně není najisto postaveno, jakým jednáním žalobce vlastně naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, což mu mimo jiné bránilo v tom, aby se proti tomuto rozhodnutí mohl účinně bránit v odvolacím řízení. Namítaný nedostatek v identifikaci skutku odporuje zásadě právní jistoty, jak plyne z rozhodnutí NSS ze dne 7.4.2006, sp. zn. 6 As 23/2005-66, podle něhož „principy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán

trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce.“ Žalobce v této souvislosti odkázal rovněž na rozhodnutí NSS ze dne 7.4.2006, sp. zn. 6 As 19/2005. Napadené rozhodnutí je nutně nezákonné, protože žalovaný jím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přestože k tomu nebyly splněny bazální zákonné podmínky.

13. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vadné, protože u jednotlivých podkladů pro rozhodnutí chybí v odůvodnění jejich dostatečné zhodnocení. To je nutným důsledkem vidění ustanovení § 9 odst. 1 ZOS jako jediné „povinnosti“, a také důsledkem toho, že žalovaný žádné důkazy ve skutečnosti ani neprovedl. Nelze pominout, že druhá věta ustanovení § 9 odst. 1 ZOS tvořená souvětím je uvozena slovy: *„Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání,…”*. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toleroval úplnou absenci reflexe této podmínky. U jednotlivých podkladů rovněž chybí skutkové závěry, k nimž správní orgán I. stupně dospěl. Z odůvodnění rozhodnutí tak není zřejmé, které konkrétní skutečnosti z provedených důkazů vzal prvoinstanční orgán za podklad svého rozhodnutí. Nedostatek důvodů je patrný jak z hlediska závěru o naplnění jednání obsaženého ve skutkové podstatě dle § 9 odst. 1 ZOS, tak z hlediska konkrétní výše uložené pokuty. Rozhodnutí tak nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem pro odůvodnění rozhodnutí ve správním řízení (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobce na tomto místě odkázal na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 23.7.2009, sp. zn. 1 As 71/2008 a rozhodnutí sp. zn. 4 As 58/2005) a uvedl, že nedodržení shora uvedených náležitostí odůvodnění způsobuje nesrozumitelnost, potažmo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný navzdory tomu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezrušil, ani namítané vady nezhodil; namísto toho se s ním prakticky zcela ztotožnil.
14. Vadou nepřezkoumatelnosti trpí i napadené rozhodnutí. Je totiž vyloučeno, aby odvolací orgán ignoroval listinu předloženou účastníkem s odvoláním k provedení důkazu. Pokud ji nepovažoval za relevantní, měl výslovně uvést, proč, ale to se nestalo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou konkretizovány důvody, jak žalovaný naložil s listinou předloženou k důkazu. Dalším požadavkem, který nebyl žalovaným naplněn, je zákonné hodnocení důkazů, resp. uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí tak chybí jednoznačné skutkové a právní závěry, které žalovaný z jednotlivých pokladů vyvodil.
15. Žalobce byl do dnešního dne informován pouze o zahájení správního řízení a pak jen o možnosti vyjádřit se k podkladům. O jiných úkonech prováděných během řízení informován nebyl. Žalobci též není známo, zda v průběhu správního řízení byly prováděny jakékoli důkazy. Účastnit se provádění důkazů je přitom jedním z nejdůležitějších procesních práv účastníka řízení. Pouhá přítomnost nějakých listin označovaných v obou rozhodnutích jako „*důkaz*“ sama o sobě nedovoluje učinit závěr, že odpovídající důkaz byl proveden a že byl proveden zákonným způsobem, mj. zejména v souladu s § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu. Také žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když neumožnil žalobci být přítomen provádění důkazů a dalším úkonům, ani mu neumožnil alespoň při provádění důkazů vyjádřit se k novým podkladům rozhodnutí. Tím, že vydal napadené rozhodnutí na základě podkladů pořízených během odvolacího řízení, aniž by žalobci umožnil se k nim vyjádřit, resp. aniž by vlastně řádně provedl „své“

důkazní řízení, dopustil se vady řízení, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce tak dosud nebyl řádně úplně zjištěn skutkový stav věci, když ve skutečnosti ani nebyly provedeny navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností. Důkazní návrhy žalobce byly ignorovány. Pokud ČOI hodlala použít žalobcem uváděná skutková tvrzení v řízení jako důkaz, byla povinna postupovat v souladu s ustanovením § 141 odst. 6 správního řádu a žalobce měla po řádném poučení vyslechnout. Důkaz výsledkem některého z účastníků však dle právní teorie i soudní praxe připadá v úvahu zejména tehdy, pokud účastník řízení neoznačí důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení a v důsledku toho příslušnou skutečnost nelze prokázat jinak.

16. Žalovaný i správní orgán I. stupně dospěli k nesprávným právním závěrům. Informační povinnosti nejsou samoučelné a jejich intenzita je dána nejen individualitou výrobku a potřebami či účely, k jakým je určen, ale také okolnostmi na straně spotřebitelské veřejnosti. Z logiky věci pak plyne a soudy je uznáváno, že musí být hledána rozumná míra zátěže prodávajících. Prakticky to znamená, že nejde o samoučelné vyčerpávající popisy vlastností, návody a poučení. Jde tu o to, aby průměrný spotřebitel byl chráněn před nekalými praktikami, aby měl podstatné informace a mohl se rozhodnout, zda i s ohledem na cenu výrobku není pro něho nedobrá nákup výrobku a jeho užití v nějakém podstatném ohledu, či třeba přímo nebezpečný. Český spotřebitel není totožný se spotřebitelem portugalským, řeckým nebo třeba americkým, ale je vnímán jako spotřebitel aktivní. U českého spotřebitele rozhodně nelze očekávat „bezradnost“, když u člunu, jako je předmětný, nebude uvedena informace, čím jediné se dá nafukovat, jak to naznačují obě rozhodnutí. Ještě důležitější však je, že způsob, jak a čím dostat vzduch do nafukovacího předmětu, v žádném případě není vlastností člunu. Na trhu v ČR navíc nemohou být legálně prodávány jiné pumpy pro daný účel než takové, jejichž parametry jsou již stanoveny právě s přihlédnutím k jejich určení, a ty všechny jsou použitelné pro nafouknutí i daného člunu. Zatímco ventil je zajiště součástí člunu, a tedy vlastnost ventilu je i vlastností člunu, pumpa je jinou věcí, a tedy její vlastnosti nejsou vlastnostmi člunu. Ať už jde o ventil či o pumpu a ať ventil nebo pumpa je či není vlastností člunu, v žádném z těchto případů nelze dovodit podstatnost informace o nich, nota bene diskriminaci pro nepodání takové informace. Pokud tedy orgány ČOI obou stupňů dovozují, že při prodeji člunu musí být spotřebitelům k dispozici písemná informace o tom, čím se dá člun nafouknout, pak se nevypořádaly s tím, proč je to potřebné a s ohledem na jakou povahu výrobku. Žalobce však má za to, že informace, jak je možné člun nafouknout, resp. jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít, nespádají do žádné ze skupin podle § 9 odst. 1 ZOS. Kromě toho z celého obsahu § 9 ZOS nelze dovozovat, že informační povinnost se vztahuje na vše kromě případů ve smyslu druhé věty jeho druhého odstavce. Žalovaný pochybil, jestliže ignoroval existenci norem vyvolávajících nutnost prodeje jen takových pump, které lze použít k nafouknutí kteréhokoli člunu, a tedy i předmětného člunu, a stejně tak neměl přejít mlčením obsah listiny připojené k odvolání žalobce ze dne 22.7.2014.
17. Výše pokuty, která byla žalobci uložena, je zjevně nepřiměřená, neadekvátní a nepřezkoumatelná. Žalovaný se nevypořádal se všemi hledisky, kterými byl povinen se při ukládání výše sankce řídit, resp. tato hlediska řádně neodůvodnil. Správní orgán je podle konstantní judikatury soudů povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon ukládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému

hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Pominout by neměl ani princip proporcionality. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu (viz rozsudek NSS ze dne 27.3.2008, č.j. 4 As 51/2007- 68). Podle ZOS se při stanovení výměry pokuty se přihlédnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Podle názoru rozšířeného senátu NSS vyjádřeného v usnesení ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133 je navíc správní orgán ukládající pokutu povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Těmto požadavkům správní orgány obou stupňů nedostály. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a představuje spíše obhajobu prvostupňového rozhodnutí než výsledek řádného zákonného přezkumu. Žalovaný se vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože výměra pokuty nebyla dostatečně odůvodněna. Žalovaný se dostatečným (resp. přezkoumatelným) způsobem nezabýval majetkovými poměry žalobce ve vztahu k výměře pokuty, ač žalobce tuto námitku v odvolání vznesl. V rozporu s judikaturou NSS zjišťoval majetkové poměry žalobce, aniž by ho předem vyzval k předložení relevantních dokumentů a k poskytnutí součinnosti v souladu § 50 odst. 2 správního řádu.

18. Podle ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu byl správní orgán povinen dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, přičemž byl povinen přihlédnout i ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, a to i bez návrhu. Žalobce v této souvislosti analogicky odkázal na ustanovení § 39 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, podle něhož se mimo jiné „*dále přihlédnou k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu*“.
19. V samém závěru žaloby žalobce konstatoval, že s výjimkou, kdy žalovaný uznal jeho argumenty, nadále setrvává na svém odvolání, přičemž jeho obsah činí nedílnou součástí žaloby.
20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se všemi námitkami uplatněnými v odvolání se řádně a dostatečně vypořádal. Trestnost činu byla posuzována a trest byl ukládán podle znění ZOS účinného v době spáchání správního deliktu. Správní orgán odebral u žalobce dva kusy předmětného člunu dne 28.6.2013 (doba spáchání správního deliktu) za účelem posouzení vlastností výrobku, kontrola a posouzení výrobku bylo ukončeno dne 12.7.2013, o obou kontrolách byly pořízeny kontrolní protokoly, se kterými byl žalobce prokazatelně seznámen. Správní delikt tak byl spáchán za znění ZOS účinného do 31.12.2013, pozdější právní úprava nebyla pro žalobce výhodnější, a proto správní orgán rozhodoval podle znění zákona účinného v době spáchání správního deliktu. Porušení povinnosti podle § 9 odst. 1 ZOS v té době odpovídal správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS. Namítanému porušení zásady dvojinstančnosti se žalovaný věnoval již v napadeném rozhodnutí a trvá na tom, že se porušení dané zásady nedopustil. Ve svém prvním rozhodnutí ve věci (rozhodnutí ze dne 20.5.2014, č.j. ČOI 45244/14/0100/1000/13/14/Hl/Št) žalovaný vyslovil svůj závazný

právní názor, který je podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu povinen vyslovit v případě, že rozhodnutí orgánu prvního stupně ruší a věc vrací orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán prvního stupně nesprávně vyložil čl. 10 technické normy ČSN EN 6185-1, ačkoliv odkázání na tuto normu nebylo v dané věci vůbec na místě. Žalovaný dále vyslovil právní názor, že je třeba upravit vymezení skutku ve výroku rozhodnutí v tom smyslu, že u daného výrobku chyběla informace o tom, jak je možné člun nafouknout, neboť správní orgán prvního stupně poukazoval pouze na neuvedení informace o typu použitého ventilu, přičemž žalovaný byl toho názoru, že povinnosti uvést informaci o dané vlastnosti výrobku bylo možné vyhovět i jinak, např. uvedením typu pumpy apod. Správní orgán prvního stupně měl zcela jistě v mezích vyjádřeného názoru žalovaného možnost upravit popis skutku podle svého uvážení. V následném odvolacím řízení bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně přezkoumáno, a žalobce tak nebyl žádným způsobem zkrácen na svých právech. K námitce žalobce, že mu nikdy nebylo doručeno rozhodnutí, které by bylo rozhodnutím ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy, žalovaný uvedl, že se argumentací žalobce týkající se podpisu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabýval již v napadeném rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podepsáno osobou pověřenou zastupováním oprávněné úřední osoby, což nemůže způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný má dále za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani jeho odůvodnění netrpí takovými vadami, pro které by bylo toto rozhodnutí nezákonné či nesprávné. Skutek, ve kterém je spatřováno spáchání správního deliktu, v něm byl vymezen dostatečně. Správní orgán zcela jasně a srozumitelně uvedl, proč považuje chybějící údaj umožňující spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu použít, za porušení povinnosti dané ustanovením § 9 odst. 1 ZOS. Podkladem rozhodnutí byl kontrolní protokol ze dne 12.7.2013 včetně příloh (odborné posouzení člunu), což je jednoznačně uvedeno v úvodu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S daným kontrolním protokolem byl žalobce prokazatelně seznámen dne 16. 7. 2013. Žalobci bylo před vydáním rozhodnutí umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný řádně přezkoumal, a proto odmítá tvrzení žalobce, že by zvolil „obhajovací přístup“. Žalovaný neignoroval předložené listiny, když k jejich obsahu uvedl, že žalobce nikde neuvedl, že člun je vybaven ventily, které lze nafouknout pomocí jakékoli pumpy prodávané v České republice. Spotřebitel toto neví a při výběru pumpy bude váhat, jakou pumpu má zakoupit. Žalovaný trvá na interpretaci § 9 odst. 1 ZOS, jak byla učiněna v rozhodnutí, a považuje ji za správnou. Způsob nafouknutí člunu je jednou z důležitých vlastností člunu (žalobce není viněn z toho, že by neuvedl vlastnost pumpy), bez nafouknutí nelze člun používat. Pokud spotřebitel neví, jaký je na člunu ventil, příp. neví, jaké redukce má u kupované pumpy vyhledávat, či jaký typ pumpy má zakoupit, je ztížena jeho možnost využívat zakoupeného výrobku. Spotřebitel bude v obchodě tápat, jakou pumpu má zakoupit. Žalobce sice předloženými listinami prokazoval, že člun lze nafouknout kteroukoli pumpou, ani tato informace však nebyla u výrobku uvedena, takže spotřebitel byl v nejistotě. Správní orgán nikdy netvrdil, že by měl žalobce informovat o tom, že člun se nafukuje pumpou, ale že je třeba uvést, jakou pumpou se člun nafukuje. Existují různé druhy pump a různé druhy redukcí, přičemž všechny z nich se nemusí hodit k nafouknutí posuzovaného člunu. Spotřebitel by měl být seznámen s tím, jaký druh pumpy (redukce) má zakoupit, příp. že je možné člun nafouknout jakoukoli prodávanou pumpou. Bez takové důležité informace o vlastnosti výrobku je pro spotřebitele ztížena

možnost bezproblémového nákupu pumpy a potřebného nafouknutí člunu. Přitom je zjevné, že bez správného nafouknutí nelze nafukovací člun používat. Ke změně ve vymezení skutku se žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o odůvodnění výše pokuty, správní orgán se zabýval všemi kritérii pro určení výše sankce stanovenými v § 24b odst. 2 ZOS, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán, a tato kritéria řádně vyhodnotil. Co se týče posuzování majetkových poměrů, nejedná se o zákonné hledisko, kterým by se správní orgán měl zabývat při určování výše sankce. Majetkovými poměry je nutné se podle judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133) zabývat zejména z toho důvodu, aby nedošlo k uložení likvidační pokuty. Ve zmiňovaném usnesení Nejvyššího správního soudu je uvedeno, že majetkovými poměry pachatele bude nutné se zabývat v případech, kdy vzhledem k osobě pachatele a ke zvažované výši uložené pokuty, vyvstává otázka ohrožení existence a podnikání pachatele takovou pokutou. V daném případě nic nenásvědčovalo tomu, že by pro žalobce mohla být pokuta ve výši 40.000,- Kč likvidační, a nebylo potřeba se detailně zabývat majetkovými poměry žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i s námitkami žalobce stran výše uložené pokuty. Během odvolacího řízení nepožadoval žádné důkazy, ale vycházel z obsahu spisu tak, jak mu byl předložen správním orgánem prvního stupně. Při určování výše pokuty bylo přihlédnuto i k okolnostem ve prospěch žalobce. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce odstranil zjištěné nedostatky. K námitce, že mělo být postupováno podle § 141 odst. 6 správního řádu, žalovaný uvedl, že toto ustanovení se týká sporného řízení, kterým řízení o správním deliktu v žádném případě není.

21. V replce k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že byl sankcionován pro zcela jiný skutek, než pro který bylo správní řízení o uložení pokuty zahájeno. Správní řízení bylo zahájeno vydáním příkazu prvostupňového orgánu ze dne 18. 2. 2014, kterým byla žalobci uložena sankce za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že „u jím prodávaného výrobku ČLUN RUBBER DINGHY-PACIFIC 200 neinformoval spotřebitele o typu použitého ventilu, podle čl. 10, ČSN EN 6185-1“. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně však byla žalobci uložena sankce za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že u jím prodávaného výrobku ČLUN RUBBER DINGHY-PACIFIC 200 neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít. Z uvedeného je evidentní, že byla porušena zásada totožnosti skutku, pro který bylo příkazem správní řízení zahájeno. Žalovaný tuto vadu řízení spočívající v porušení zásady obžalovací ve svém vyjádření k žalobě zcela pomíjí, přestože se v daném případě nejedná ani o totožnost v jednání, ani následku, a to ani v podstatných rysech, jak dané pochybení žalovaný obhajoval v napadeném rozhodnutí.
22. Dle názoru žalobce nebyl skutek vymezen dostatečně určitě, neboť v popisu skutku zcela absentuje doba spáchání deliktu, místo spáchání deliktu, a porušená povinnost není vymezena dostatečně určitě. Doba spáchání deliktu je poprvé uvedena až ve vyjádření žalovaného k žalobě a místo spáchání deliktu chybí zcela. Také povinnost, kterou měl žalobce porušit - informovat spotřebitele o vlastnostech výrobku dle § 9 odst. 1 ZOS, je uvedena až v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když v jeho výroku je zmíněna pouze „informační povinnost“.

23. Žalobce je i nadále přesvědčen, že v projednávaném případě došlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný se sice hájí tím, že se jednalo o vyslovení závazného právního názoru v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, žalobce však s tímto závěrem nesouhlasí, neboť žalovaný svým „právním názorem“ ve skutečnosti instruoval orgán prvního stupně, jak má hodnotit důkazy, resp., k jakému skutkovému závěru má dospět, čímž došlo k nepřipustnému zásahu do základní pravomoci orgánu prvního stupně.
24. Dle žalobce je dán rozpor mezi výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho odůvodněním, který způsobuje nesrozumitelnost tohoto rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí je žalobce sankcionován za to, že „neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít, podle odůvodnění rozhodnutí je však sankcionován za neuvedení údajů, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu použít. Dle výroku rozhodnutí je žalobce sankcionován za „neinformování spotřebitele“, tedy za delikt, u kterého není předvídán účinek, dle odůvodnění rozhodnutí je však žalobci přičítána odpovědnost za výsledný stav, neboť dle správního orgánu následkem protiprávního jednání spotřebitel nevěděl, jaký druh nafukovací pumpy si má k zakoupenému výrobku opatřit. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále není zřejmé, jaké myšlenkové úvahy vedly orgán prvního stupně při hodnocení kontrolního protokolu z 12. 7. 2013 ke zjištění, že žalobce „neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít. Orgán prvního stupně se též žádným způsobem nezabýval tím, zda se nejednalo o případ „zřejmých“ skutečností ve smyslu § 9 odst. 2 druhá věta ZOS, ani tím, zda v daném případě byla vůbec dána písemná informační povinnost. S ohledem na zásadu materiální pravdy a povinnost dle § 50 odst. 3 správního řádu zjišťovat rovněž okolnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení bylo rovněž povinností orgánu prvního stupně prověřit, zda v daném případě není dána některá z výjimek z informační povinnosti uvedených v § 9 odst. 2 věta druhá ZOS, např. zda způsob použití výrobku není v dané situaci zřejmý. Stejně tak bylo povinností orgánu prvního stupně zjistit, zda ve smyslu § 9 odst. 1 ZOS bylo „potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání [...] zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu.“
25. Žalobce má i nadále za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívají na nesprávném právním výkladu § 9 odst. 1 ZOS, a to jak co do závěru, že se na žalobce vztahovala povinnost dle § 9 odst. 1 ZOS, tak závěru, že žalobce tuto informační povinnost porušil, jakož i závěru, že se jednalo o povinnost informovat o vlastnostech výrobku. V prvé řadě je přesvědčen, že se na něj nevztahovala povinnost informovat o způsobu nafouknutí člunu způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí, neboť se jedná ve smyslu § 9 odst. 2 věta druhá ZOS o zřejmou skutečnost. Každý průměrný spotřebitel je při běžném prohlédnutí výrobku schopen rozpoznat, že člun je nutno nafouknout, přičemž každému průměrnému spotřebiteli je nepochybně zřejmé, že se člun nafukuje vzduchem a že k nafouknutí slouží pumpa. Pokud správní orgán žalobci vytýká, že spotřebitele neinformoval, jakou pumpu má k nafouknutí využít, pak žalobce namítá, že i v tomto ohledu se jedná o zřejmou skutečnost, neboť ventil člunu odpovídal příslušným

normám v posuzované době, přičemž dle právních norem v posuzované době musely být všechny pumpy vybaveny adaptéry (tzv. redukcemi) na tyto ventily. Jestliže ventil člunu odpovídal příslušným normám a každá pumpa musela mít redukci na takový ventil, pak k nafouknutí člunu bylo možno využít jakoukoli pumpu odpovídající právním normám. O této zřejmé skutečnosti nemusel být spotřebitel písemně informován. Žalobce má dále za to, že ačkoli skutečnosti vytýkané správním orgánem nepodléhaly informační povinnosti, přesto informační povinnost splnil. Informace, které umožňují spotřebiteli určit, jak lze nafouknout člun, vyplývají z přiloženého návodu ke člunu. Žalobce tyto informace v návodu poskytl jak písemnou formou, tak grafickým vyobrazením; graficky jsou znázorněny ventily, a písmem zbývající informace o nafouknutí člunu. Celkově je tak z daného návodu průměrný spotřebitel schopen rozpoznat, jakým způsobem lze člun nafouknout. I kdyby soud dovodil, že žalobce byl povinen informovat o způsobu nafouknutí člunu a této povinnosti nedostál, pak se jednalo o porušení povinnosti informovat o způsobu použití výrobku, a nikoli o vlastnostech výrobku.

26. Pochybení správního orgánu spočívá rovněž v nesprávných a neúplných skutkových zjištěních. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznává, že jediným podkladem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl pouze protokol o kontrole. Již z tohoto důvodu nemůže skutkové zjištění, že žalobce „*neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít*“, obstát. Takový závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Z obsahu správního spisu plyne, že správní orgán neprovedl důkaz návodem připojeným ke člunu, nedotazoval se personálu prodejny na to, jaké informace spotřebitelům k jejich dotazům poskytuje, a že neopatřil ani neprovedl žádné jiné důkazy.
27. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o výši uložené sankce. Prvoinstanční orgán se nedostatečně zabýval jak hlediskem způsobu spáchání deliktu, tak hlediskem následku, když nezdůvodnil, jak dospěl k závěru, že „*následkem protiprávního jednání nevěděl spotřebitel, jaký druh nafukovací pumpy si má k zakoupenému výrobku opatřit*“, dále se vůbec nezabýval hlediskem osobních a majetkových poměrů žalobce, nijak nezdůvodnil závěr o středně přitěžující okolnosti ve vztahu k ceně a počtu prodaných výrobků, a u žádného z hledisek podrobně neodůvodnil, v jaké konkrétní částce či poměru se to které hledisko projevilo na celkové výši pokuty. Správní orgán prvního stupně v neposlední řadě pochybil i užitím nepřípustného hlediska pro výši sankce, když přihlédl ke správním řízením vedeným v minulosti vůči žalobci, která s předmětem vedeného řízení nijak nesouvisí. Nepřípustnost tohoto postupu žalobce dovozuje ze skutečnosti, že správní řízení vedená v minulosti nejsou v ustanovení § 25b odst. 2 ZOS ani nikde jinde v tomto zákoně výslovně uvedena jakožto hledisko pro stanovení výše sankce. Toto hledisko dle názoru žalobce nelze dovodit ani z obecného kritéria „závažnosti deliktu“, neboť závažnost se zcela nepochybně vztahuje k deliktu, pro který je správní řízení vedeno, a nikoli k deliktům či řízením minulým.
28. V duplice, kterou reagoval na žalobcovu repliku, žalovaný setrval na svém názoru, že totožnost skutku byla v daném případě jednoznačně dána. Jak vymezení skutku v příkazu, kterým bylo řízení zahájeno, tak jeho vymezení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se týkalo stejného člunu a neinformování spotřebitele o skutečnostech souvisejících s jeho

nafukováním. Podstata skutku nepochybně zůstala zachována. Nadto následek správního deliktu byl v obou případech popsán naprosto shodným způsobem. Žalovaný též setrval na tom, že nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. V řízení v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vyslovil závazný právní názor, kterým je orgán prvního stupně při novém projednání věci vázán.

29. Žalobce nebyl v daném případě viněn z toho, že by k výrobku nepřiložil návod. V rozporu s § 9 odst. 1 ZOS však v návodu nebyla uvedena informace o způsobu, jakým je možné člun nafouknout (nebyly uvedeny informace podstatné pro výběr vhodné pumpy např. druh pumpy, typ použitého ventilu apod.). Skutečnost, že člun bylo možné nafouknout jakoukoli pumpou, resp. že všechny pumpy jsou vybaveny redukcemi na ventily použité na člunu, však nebyla průměrnému spotřebiteli známa, žalobce o tomto spotřebitele žádným způsobem neinformoval. Spotřebitel tedy mohl při koupi pumpy váhat, jakou pumpu má zakoupit, mohl vynaložit jisté úsilí ke zjištění dané skutečnosti, např. mohl se dotázat žalobce či prodávající pump, nákupem vhodné pumpy mohl strávit minimálně mnohem více času, než v případě, kdy by byl žalobcem řádně informován.
30. Výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna, správní orgán se zabýval všemi kritérii pro určení výše sankce danými ustanovením § 24b odst. 2 ZOS, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za kterých byl spáchán. Všechna tato kritéria byla též řádně vyhodnocena. Vztah žalobce k dodržování právních povinností je jistě jednou z důležitých okolností, za kterých byl správní delikt spáchán; v žádném případě se nemůže jednat o nepřípustné kritérium pro určení výše sankce. Výčet kritérií pro určení výše sankce je výčtem demonstrativním, je tedy možné přihlížet i k dalším kritériím. Správní orgán rovněž řádně odůvodnil, proč ke spáchání správních deliktů v minulosti přihlédl v neprospěch žalobce, ačkoli nešlo o porušení stejné povinnosti. Pokud jde o majetkové poměry žalobce, správní orgán neměl povinnost se jimi zabývat. Tato povinnost nastává v případech, kdy hrozí, že by výše pokuty mohla být pro pachatele likvidační. U žalobce o tomto nemůže být řeč, protože pro něj jako pro provozovatele sítě supermarketů pokuta ve výši 40.000,- Kč nemůže být likvidační.
31. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 9 odst. 1 ZOS prodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné.

Podle § 9 odst. 2 ZOS povinností uvedených v odstavci 1 se nemůže prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. Tyto povinnosti se však nevztahují na případy, kdy se jedná o zřejmé nebo obecně známé skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31.12.2013 se prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2.

Podle § 24 odst. 10 písm. a) ZOS ve znění účinném do 31.12.2013 za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 7 písm. c), j) až o), q), s), u).

Podle § 24b odst. 2 ZOS ve znění účinném do 30.6.2017 při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, nikoliv však ve všech žalobních námitkách. Soud o věci uvážil takto:
33. Zásadním pochybením správního orgánu I. stupně, které žalovaný v odvolacím řízení nenapravil, je nedostatečné vymezení skutku ve výrokové části rozhodnutí o uložení pokuty. Správní orgán I. stupně sankcionoval žalobce pokutou 40 000 Kč „za správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se účastník řízení jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele dopustil tím, že nesplnil informační povinnost uvedenou v ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť u jím prodávaneho výrobku „ČLUN RUBBER DINGHY-PACIFIC 200“, neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít.“ Žalobce právem namítá, že v popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela absentuje uvedení doby spáchání deliktního jednání, místa spáchání deliktního jednání, jakož i přesné vymezení informační povinnosti, kterou měl vytýkaným jednáním porušit. Nelze přehlédnout, že § 9 odst. 1 ZOS upravuje informační povinnost poměrně široce, když stanoví, o čem všem je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat. Přestože skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 24 odst. 7 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31.12.2013 spočívá v *nesplnění informační povinnosti* podle § 9 a § 10 odst. 2 prodávajícím, ze shora citovaného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, zda se nesplnění informační povinnosti v žalobcově případě týkalo vlastností prodávaneho výrobku, způsobu jeho použití či údržby. Stejně tak z něj nelze zjistit, v kterém časovém období a na jakých místech se měl žalobce vytýkaného jednání dopustit.
34. Nedostatečná konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí je dle ustálené judikatury vadou řízení, která brání tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006 – 73 dovodil, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení. Nejvyšší správní soud v témže rozhodnutí, na jehož odůvodnění zdejší soud pro stručnost odkazuje, konstatoval, že zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší. Žalobce v projednávané věci tuto vadu řízení spočívající v nedostatečné konkretizaci skutku ve výroku rozhodnutí důvodně namítl, a soud proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Protože se vytčená vada

bezprostředně týká rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí.

35. Soud pro úplnost uvádí, že žalobce v projednávané věci nepochybně věděl, jaké delikt ní jednání je mu správním orgánem kladeno za vinu. Stejně tak není pravdou, že mu nedostatečné vymezení skutku bránilo v tom, aby se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohl účinně bránit v odvolacím řízení. Právě uvedené však nemění nic na tom, že správní orgán je povinen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu jednoznačně vymezit skutek uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.
36. Námitka vytýkající žalovanému porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení však důvodná není. Je skutečností, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19.3.2014 byla žalobci uložena sankce za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že nesplnil informační povinnost uvedenou v § 9 odst. 1 ZOS, protože „u jím prodáváného výrobku „ČLUN RUBBER DINGHY-PACIFIC 200“ neinformoval spotřebitele o typu použitého ventilu podle čl. 10 ČSN EN 6185 – 1. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 20.5.2014 zrušil rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 19.3.2014, přičemž vytkl správnímu orgánu I. stupně nesprávný odkaz na ČSN EN 6185 – 1 s tím, že z článku 10 této technické normy nevyplývá, že by u prodáváného nafukovacího člunu měla být informace o typu použitého ventilu. Žalovaný z pozice odvolacího orgánu ve zrušovacím rozhodnutí uložil správnímu orgánu I. stupně, aby v dalším řízení upravil popis skutku, v němž je spatřováno porušení § 9 odst. 1 ZOS, a to v tom smyslu, že žalobce neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné nafouknout daný člun, když neuvedl žádné údaje, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít. Zároveň správnímu orgánu I. stupně uložil, aby s těmito změnami (v popisu skutku) žalobce seznámil, což správní orgán I. stupně následně učinil sdělením ze dne 11.6.2014. Žalovaný byl jakožto odvolací orgán oprávněn vyjádřit ve zrušovacím rozhodnutí jiný právní názor na povahu delikt ního jednání žalobce, a správní orgán byl povinen tento závazný právní názor nadřízeného orgánu v dalším řízení respektovat. Nejednalo se tedy o žádnou „instrukci“, jak tvrdí žalobce, ale o vyslovení závazného právního názoru odvolacího orgánu ohledně správního vymezení delikt ního jednání žalobce po skutkové stránce. Žalobce, jenž byl o novém vymezení delikt ního jednání náležitě vyrozuměn sdělením ze dne 11.6.2014, proti němu mohl brojit i v odvolání podaném proti nově vydanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dvojinstančnost správního řízení tak byla v dané věci zachována; její porušení nelze spatřovat v tom, že správní orgán I. stupně respektuje závazný právní názor vyjádřený odvolacím orgánem ve zrušovacím rozhodnutí.
37. Závazný právní názor odvolacího orgánu zpravidla obsahuje též „návod“ (slovy žalobce „instrukci“), jak má správní orgán I. stupně v dalším řízení postupovat při nápravě zjištěných nedostatků, které byly důvodem zrušení jeho rozhodnutí. Protože se jedná o závazný právní názor, je povinností správního orgánu I. stupně jej respektovat a postupovat v dalším řízení v souladu s ním. Nutno dodat, že žalovaný v nyní projednávané věci rozhodně neinstruoval správní orgán prvního stupně v tom směru, jak má hodnotit důkazy, resp. k jakému závěru má v řízení dospět.

38. Žalobce nikterak neosvětlil, z čeho usuzuje, že není zřejmé, kdo byl v dané věci oprávněnou úřední osobou dle § 15 odst. 2 správního řádu. K této zhola nekonkrétní námitce proto soud nemohl při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet.
39. Ustanovení § 24 odst. 7 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31.12.2013, tedy ve znění účinném v době provedení kontroly (28.6.2013), které správní orgán I. stupně i žalovaný na daný případ aplikovali, upravuje skutkovou podstatu správního deliktu spočívajícího v nesplnění informační povinnosti podle § 9 a § 10 odst. 2 prodávajícím. Porušení zákazu diskriminace nebylo žalobci ze strany správních orgánů obou stupňů nikdy vytýkáno.
40. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.7.2014 č.j. 12/1059/13/34, proti kterému žalobce podal odvolání datované dnem 22.7.2014 a které bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím, je vskutku rozhodnutím ředitele České obchodní inspekce Inspektorátu Středočeský a Hl. m. Praha, což lze bez potíží zjistit ze jména, příjmení a funkce oprávněné úřední osoby uvedených na předmětném rozhodnutí. Dle doručanky založené ve spise bylo toto prvostupňové rozhodnutí žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 7.7.2014. Žalobcova námitka, že žalovaný přezkoumával jiné rozhodnutí, než proti kterému směřovalo jeho odvolání, je tudíž zjevně neopodstatněná.
41. Námitka, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí u jednotlivých podkladů pro rozhodnutí jejich dostatečné zhodnocení, je naprosto nekonkrétní. Žalobce nespecifikoval, jakých podkladů pro rozhodnutí se tato námitka týká, a stejně tak neuvedl, v čem spatřuje nedostatečnost jejich zhodnocení. Neobstojí ani žalobcův odkaz na druhou větu ustanovení § 9 odst. 1 ZOS, jenž je spojen s námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí toleroval úplnou absenci reflexe této podmínky, tj. posouzení potřebnosti splnění informační povinnosti s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání. V souzené věci nebyl žalobce sankcionován za to, že nesplnil povinnost, kterou prodávajícímu ukládá druhá věta ustanovení § 9 odst. 1 ZOS, tj. povinnost zajistit, aby informace uvedené v první větě téhož ustanovení byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné. Právě tuto povinnost zákon podmiňuje její potřebností s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání. Správní orgán I. stupně v daném případě uložil žalobci pokutu za to, že spotřebitele *žádným způsobem* neinformoval o vlastnosti předmětného člunu tkvící v tom, jak je možné daný člun nafouknout (neuvedl *žádné údaje*, které by umožnily spotřebiteli určit, jakou pumpu má k nafouknutí člunu využít), a nikoliv za to, že tyto informace nebyly obsaženy v přiloženém písemném návodu. Není pochyb o tom, že informace o typu pumpy vhodné k nafouknutí člunu, či o tom, že člun lze nafouknout s pomocí jakékoliv pumpy, nemusela být nutně součástí návodu připojeného k výrobku, ale mohla být obsažena i na samostatném letáku, jenž by byl k danému výrobku připojen.
42. Správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný při rozhodování v dané věci vyšli z jediného zásadního podkladu, a tím byl kontrolní protokol ze dne 28.6.2013 prokazující provedení kontroly v provozovně žalobce na adrese Plzeň, Doudlevecká 2834/67, při které byly odebrány k dalšímu zkoumání dva kusy předmětného člunu. Přílohou tohoto kontrolního protokolu je Odborné posouzení výrobku (předmětného člunu) včetně jeho návodu provedené inspektory ČOI z oddělení technické kontroly. Správní orgán vzal tedy při svém rozhodování v potaz též obsah návodu přiloženého k předmětnému člunu.

43. Vzhledem k tomu, že kontrolní protokol představující hlavní podklad rozhodnutí vyhotovil sám správní orgán I. stupně, nebyl ani on, ani žalovaný povinen provádět v průběhu řízení dokazování zmíněným protokolem o kontrole, protože se jednalo o skutečnost, která mu byla známa z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu). Žalobce byl s tímto kontrolním protokolem prokazatelně seznámen, neboť mu byl zaslán spolu s oznámením ze dne 16.7.2013 o provedené kontrole. Dalším podkladem pro rozhodnutí bylo sdělení samotného žalobce ze dne 17.7.2013 o tom, kolik kusů předmětného člunu bylo předáno do jeho provozu a následně prodáno. To, jaká skutková zjištění z těchto dvou výše zmíněných podkladů rozhodnutí správní orgány obou stupňů čerpaly, a jak tato zjištění posoudily po právní stránce, lze bez obtíží seznat z odůvodnění jejich rozhodnutí. Soud proto nemohl vejít na námitku, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí jednoznačné skutkové a právní závěry, které žalovaný z jednotlivých pokladů vyvodil.
44. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu byla přičítána odpovědnost nikoliv za neinformování spotřebitele, ale za výsledný stav spočívající v tom, že spotřebitel následkem jeho protiprávního jednání nevěděl, jaký druh nafukovací pumpy si má k zakoupenému člunu opatřit. Touto větou, kterou žalobce účelově vytrhává z kontextu, správní orgán I. stupně toliko charakterizoval následek žalobcova deliktního jednání v rámci úvah o výměře pokuty, nicméně hned v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí zcela ve shodě s výrokem jednoznačně konstatoval, že žalobce nesplnil svou informační povinnost ve smyslu § 9 odst. 1 ZOS, neboť u předmětného výrobku neinformoval spotřebitele o tom, jak je možné daný člun nafouknout.
45. Správní orgány obou stupňů při rozhodování ve věci samé vyšly pouze ze dvou výše zmíněných podkladů; k žádnému provádění důkazů za účelem opatření si dalších podkladů pro rozhodnutí z jejich strany nedošlo. Nedůvodná je tak námitka žalobce, že mu nebylo umožněno, aby byl přítomen při provádění důkazů a aby se k nim mohl vyjádřit. Nedůvodná je i námitka, že správní orgán byl povinen postupovat podle § 141 odst. 6 správního řádu. Zmíněné ustanovení se týká výlučně sporného řízení a na řízení o uložení sankce za spáchání správního deliktu, které sporným řízením není, jej aplikovat nelze.
46. Byť to žalovaný neuvedl výslovně, z napadeného rozhodnutí lze bez obtíží seznat, z jakých důvodů neprovedl důkaz listinou označenou žalobcem v odvolání, tj. stanoviskem TÜV Product Service GmbH ze dne 25.2.2014. V daném případě totiž nebylo sporu o tom, že člun je vybaven ventily, které odpovídají normě EN 1605-1:2012 (zavedené v ČR jako ČSN EN 16051-1:2012), ani o tom, že veškeré pumpy prodávané v členských státech EU musí být vybaveny příslušnými adaptéry (redukce), a to i adaptérem pro ten typ ventilu, který byl použit u člunu, takže člun lze nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou prodávanou v ČR. Dokazování této nesporné skutečnosti s pomocí výše zmíněné listiny bylo proto zcela nadbytečné. Závěr žalovaného o oprávněnosti uložené sankce je zbudován na tom, že žalobce spotřebitele neinformoval o tom, že člun je vybaven ventily, které lze nafouknout pomocí jakékoli pumpy prodávané v České republice. Pro spotřebitele se přitom jedná o zásadní informaci, bez které pro něj může být daný výrobek až nepoužitelný (a to do doby, než si tuto informaci opatří), neboť neví, jakou pumpu si má k

zakoupenému výrobku pořídit, a tak bude váhat, která pumpa je pro daný výrobek vhodná.

47. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že informace o tom, s pomocí jaké pumpy lze daný člun nafouknout, resp. o tom, že člun lze nafouknout s pomocí jakékoliv běžně dostupné pumpy prodávané v ČR či v jiném státě EU, je pro spotřebitele důležitá. Aby mohl spotřebitel zakoupený člun provozovat k účelu, ke kterému je určen, musí jej nejprve nafouknout. Ani u průměrného českého spotřebitele, jehož „kvality“ žalobce vyzdvihuje, nelze důvodně očekávat povědomí o tom, že daný člun je vybaven ventily, které odpovídají příslušné normě, ani znalost toho, že veškeré pumpy prodávané v členských státech EU musí být vybaveny příslušnými adaptéry (redukce), a to i adaptérem pro ten typ ventilu, který byl použit u člunu, takže člun lze nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou prodávanou v ČR. Žalobce tuto zásadní informaci spotřebiteli neposkytl, a spotřebitel se tak vskutku mohl ocitnout v nejistotě, jakou pumpu může k nafouknutí člunu použít. Aby dostal informační povinnosti, kterou mu ukládá § 9 odst. 1 věta první ZOS, měl žalobce jakožto prodávající tuto důležitou informaci spotřebiteli poskytnout.
48. Informace o tom, s pomocí jaké pumpy lze předmětný člun nafouknout, je v širším slova smyslu skutečně informací o vlastnosti tohoto výrobku. Vlastností určité věci se obecně rozumí údaj vypovídající o jejím charakteristickém znaku, který je pro danou věc příznačný. Vlastnosti předmětného člunu tak vyjadřuje nejenom údaj o tom, z jakého materiálu je vyroben a jakou má barvu či nosnost, ale též údaj o tom, že jej lze nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou prodávanou v ČR. Tato vlastnost člunu do jisté míry předurčuje a zároveň charakterizuje též způsob použití daného člunu, jenž by bylo možné popsat například tak, že před vlastním použitím k účelu, k němuž je člun určen, je nezbytné ho nejprve nafouknout s pomocí jakékoliv běžně dostupné pumpy prodávané v ČR. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný nepochybil, jestliže zjištěné delikt ní jednání žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí kvalifikoval jako nesplnění povinnosti prodávajícího řádně informovat spotřebitele o vlastnosti prodáváného výrobku.
49. S ohledem na to, že správní orgán bude po zrušení jeho rozhodnutí soudem povinen nejprve náležitě vymezit skutek, jímž se měl žalobce správního deliktu dopustit, přičemž zejména zjištění týkající se doby a místa spáchání delikt ního jednání mohou mít význam též pro posouzení závažnosti správního deliktu, a tedy i pro úvahy o výši pokuty, považuje soud za nadbytečné, aby se detailně zabýval námitkami, jimiž žalobce v podané žalobě brojil proti výši jemu uložené pokuty. Soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že není pravdou, že se žalovaný a potažmo správní orgán I. stupně nezabývali všemi kritérii, která jsou dle § 24b odst. 2 ZOS rozhodná pro určení výměry pokuty. Již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jednotlivě posoudil veškerá tato kritéria, přičemž srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. To, že zjištěný způsob spáchání protiprávního jednání ani následek tohoto jednání správní orgán nepovažoval ani za přitěžující, ani za polehčující okolnost, ještě neznamená, že se tímto hlediskem nezabýval. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že v projednávané věci nebyl správní orgán povinen přihlížet k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Takovou povinnost má podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 správní orgán ukládající pokutu za

jiný správní delikt jen tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nic takového žalobce ovšem netvrdí, a věrohodně tvrdit ani nemůže, protože s ohledem na jeho povahu a postavení na trhu nemůže být pokuta ve výši 40.000,- Kč považována za likvidační. Soud má dále za to, že správní orgán byl při stanovení výše pokuty oprávněn zohlednit jako přítěžující okolnost fakt, že ze strany žalobce se jedná o opakované porušení ZOS. Předchozí postih za porušení téhož zákona je jednou z okolností, za kterých byl správní delikt spáchán a které ovlivňují jeho celkovou závažnost, protože vypovídá o vztahu žalobce k dodržování právních povinností, resp. o tom, že si z předchozího postihu nevzal dostatečné ponaučení. Správní orgán I. stupně a následně též žalovaný v daném případě zohlednil jako výrazně polehčující okolnost skutečnost, že ze strany žalobce došlo k odstranění nedostatků, a ke skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce tedy přihlédl. Neobstojí tak žalobcův „analogický“ odkaz na ustanovení § 39 trestního zákoníku, které ukládá povinnost přihlídnout k chování pachatele po činu; tuto povinnost správní orgán v dané věci neporušil.

50. Námitku, že byl sankcionován pro zcela jiný skutek, než pro který bylo správní řízení o uložení pokuty zahájeno, nevtělil žalobce do žaloby, ale uplatnil ji až v replice podané po zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Totéž platí i pro další námitky nově vznesené až v replice, jako je námitka, že se správní orgán prvního stupně nezabýval tím, zda se nejednalo o případ zřejmých skutečností ve smyslu § 9 odst. 2 ZOS, či námitka, že informace o tom, jakým způsobem lze člun nafouknout, vyplývají z návodu přiloženého ke člunu. Žalobce rovněž poprvé až v replice vytkl správnímu orgánu, že u personálu prodejny nebylo zjištěno, jaké informace poskytuje spotřebitelům k jejich dotazům. K těmto opožděně uplatněným námitkám soud nemohl přihlížet. Pokud by postupoval opačně, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.
51. Pouze obiter dictum soud ve vztahu k těmto opožděně uplatněným námitkám uvádí, že by jim nemohl přisvědčit, ani kdyby byly uplatněny včas. Jak již bylo konstatováno shora, správní orgán I. stupně v souladu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2014 upravil popis skutku, v němž bylo spatřováno deliktní jednání, přičemž o tomto novém vymezení skutku vyrozuměl žalobce sdělením ze dne 11.6.2014. Totožnost skutku, jenž byl od tohoto okamžiku předmětem řízení, se skutkem, za jehož spáchání byla žalobci ve výsledku uložena pokuta, tak byla zachována. To, že předmětný člun lze nafouknout s pomocí jakékoliv běžně dostupné pumpy prodávané v ČR či v jiném státě EU, rozhodně nelze považovat za zřejmou či obecně známou skutečnost, na kterou se podle § 9 odst. 2 ZOS nevztahuje informační povinnost zakotvená v § 9 odst. 1 téhož zákona. Každý spotřebitel samozřejmě chápe, že nafukovací člun je před použitím nutné s pomocí nějaké pumpy či kompresoru nafouknout. Soud nicméně již shora dovodil, že u průměrného spotřebitele nelze důvodně očekávat povědomí o tom, že daný člun je vybaven ventily, které odpovídají příslušné normě, ani znalost toho, že veškeré pumpy prodávané v členských státech EU musí být vybaveny příslušnými adaptéry (včetně adaptéru pro ten typ ventilu, který byl použit u člunu), takže člun lze ve výsledku nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou. Tato

informace nebyla spotřebiteli poskytnuta, a to ani prostřednictvím návodu přiloženého ke člunu, jenž byl (společně se člunem) předmětem odborného posouzení výrobku provedeného inspektory ČOI z oddělení technické kontroly. Písemně zachycený výsledek tohoto posouzení tvoří přílohu kontrolního protokolu. Žalobce nikdy v průběhu řízení netvrdil, že by spotřebitelům informaci o tom, jakým způsobem lze předmětný člun nafouknout, poskytoval prostřednictvím personálu prodejny, a správní orgán proto neměl žádný důvod se personálu prodejny na tuto skutečnost dotazovat.

52. Závěrem soud uvádí, že se mohl zabývat toliko námitkami uvedenými v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě. K tvrzení žalobce, že činí „nedílnou součástí žaloby“ též obsah odvolání, přihlížet nemohl. Tento odkaz totiž není způsobilým žalobním bodem, na základě něhož by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobce uváděl v odvolání či ve vyjádření učiněném v průběhu správního řízení, ale nikoli již v podané žalobě. Považoval-li žalobce i tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měl je vtělit do žaloby; pokud tak neučinil, nemůže k nim soud přihlížet. V tomto ohledu je judikatura správních soudů zcela ustálená, v podrobnostech lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008 78.
53. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro výše vytčenou vadu řízení zrušit (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
54. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátkou. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Petry Mirovské (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu